

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
Joi 27 August st. v.
8 Sept. st. n.

Va esi joia si dnmineca.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 64.

ANUL XVII.
1881.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România. 2 galbeni.

Mintea și norocul.

— Novelă. —

(Urmare.)

N'am puté dice, că această întâmplare ar fi fost rară, căci Lițu se ducea mai în toate serile la cafenea, dar ceea ce păți atunci, fu un lucru pocit, simplu în sine, dar trist în urmările sale pentru eroul nostru.

Ședând Lițu la mesă cu prietenii, începú ierăși a demonstra fel de fel de minuni geologice. Pentru a convinge pe amicii săi despre un calcul al său, voi a scóte o hârtie din busunar, ca să demonstreze cu țifre disele sale. Hârtia o avea din întâmplare tocmai în acel buzunar unde pusese portofoliul. Cu această ocaziune scóse în distracțiunea sa și portofoliul, și îl lăsă pe mesă. Calculul erá interesant și lung și preocupá nu numai pe Lițu, dar încă și pe toți ceilalți din prejurul lui, astfel încât în un moment în care Lițu zărind portofoliul dinaintea sa și fiind alterat de această vedere neobișnuită, se pusé a întreba: „al cui este acest buchelar“, nu putú să-i spună nimeni, că erá chiar al lui, ci fie-care dintre ei, pipăindu-se mai întâiu pe la pept respunse că nu e al său. Din întâmplare Lițu nu consumase nimic, deci n'avea să plătescă nimic când plecă din cafenea, și astfel rămase portofoliul pe mesă, de unde peri, fără ca Lițu să mai fi dat ver odată de urma lui. Eroul nostru ierăși deveni sêrac de bani, ba putem dice sêrac de tot, căci baia sa cea nouă nu erá încă pusă în lucrare, și scim cât prețuesce o mină fie chiar de aur, decât nu se póte exploata.

— Veđi că fără noroc, — i diše vêru-sêu Iordănică, — tot sêrac rămâni.

— Sêrac este dracul, — respunse Lițu, care încă tot se încredea în mintea sa, cu tóte că începuse — a o încă prin bêturi de tot némul.

Lumea aúđi și de istoria portofoliului, și de aiunci se îndatină prin Bidinesci vorba:

— Veđi se n'o pățesci ca Lițu cu buchelarul.

IV.

Vê promisesem a vê procura cunoscința personală a Lițului, și ietă că până acum nu ne-am ținut de promisiune. Nu v'am arêtat ce ochi avea, nici cum erá de stat. Sê vê spunem de ce? Omul cinstit și de omenie numai aceea ține, ce póte. Noi însă n'am putut până acum, căci nici noi nu l'am cunoscut pe Lițu, de cât numai la acea epocă a vieții sale, la care am ajuns acum în istoria noastră.

După ce eșise dela doi stăpâni, după ce perduse prețul băiei sale de cărbuni, Lițu încercase însedar a și tovarăși pentru exploatarea băiei sale celei noue.

Tótă lumea sciea de perderile societății acționare, și toți se feriau de mine ca de drac.

La stăpân nu mai putea întrá Lițu. Nimeni nu voiá să-i încredințeze catastișele, căci prin pățaniile sale ajunsese la o pré tristă reputațiune.

— Ține-te Lițule, mânâncă minte, decât ai așa de multă și nu vrei să sci nimic de noroc, — cam astfel cugetá Iordănică în sine. El credea că spune ceva imposibil, și totuși îl dede Lițu de rușine. Da, începú să se hrănescă din mintea sa, din laptele sciinței sale, cu care adăpă pe toți acei tineri curagțoși, cari nu pregetá de a-și încurcă mințile cu misticismul contabilității. Ce-i drept, laptele sciinței nu pré are preț printre românii practici, nici chiar în ziua de astăzi, dar încă pe timpurile acele! Bietul Lițu mulgea mintea și scotea laptele cu profuziune și totuși nu i se plătia măcar cu atât ca să-i fi putut pune la loc spiritul cheltuit cu învățătura ce da la tinării prăvăliași.

Sê nu credeți care cumva, că Lițu ar fi risipit banii câștigați în ast mod pe alt ceva de cât pe spiritus, dar cu tóte aste nu erá în stare să țină măsură dreptă între spiritusul ce scotea din sine prin învățătura și între acela pe care îl băgá în sine prin bêtură. Cu cât turná mai mult; cu cât sciința i se urcă destul de bine în cap, cu atât devinia mai hăbăuc, mai confus, mai prost am puté dice.

Fața sa se buhăise, ochii i erau roșii, las că erá mic de stat, dar acum se mai și gârbovise, cu tóte că pe strade se ținea țepân ca un par și călcá ca din pod. Umblá în haine tocite, cărpite, murdare, dar tot-deuna, — periate. În cap purta o pălărie de pislă cu pereții înmuiați, tociți, dar lucii de grăsimea care transpirase din capul Lițului, seú lucii de periătura cea multă. După cum vedeți, Lițu nu cruțá peria, dar dintre tóte avea cea mai mare grijă de mustățile sale. Le resucia, le ungiá și le înclieá cu rășină de brad amestecată cu seú, le făcea vêrtóse încât steteau cu vêrfurile în sus, ca niște vêrfuri de lănci, ceea ce i dedea o căutătură vitezescă, mai cu semă când își încrunță sprincenile și când mișcă din buze, credeai că acum, acum îți va scóte ochii cu vêrfurile ascuțite ale mustăților sale. Însé cu tótă căutătura sa vitezescă ajunsese de risul băieților, dar el tot ținea una: „că mintea sa va învinge tóte necasurile“ în pizma lui Iordănică, care dișea, că: „fără noroc nimen nu póte ajunge la nimic, și că Lițu după tóte câte a pățit, tot a avut mai mult noroc de cât minte, căci altminte ar fi perit, și d'aceea póte să mai aibă, cine scie ce noroc“.

Theochar Alexi.

(Va urmá.)

S A R E O N

Esposiția română din Sibiiu.

I.

Considerațiuni generale.

Vă mărturisesc din capul locului, că nu fără sfielă încep să scriu aceste șire. Esposițiunea română din Sibiiu, de care am să me ocup, a avut un succes strălucit. Prin ea probarăm, precum onorabilul președinte dl Parteniu Cosma țise în cuvântul seu de deschidere, „că sântem un popor tiner, plin de viață, însuflețit pentru progres, un popor care pricepe spiritul timpului, și după modestele sale puteri nisuieste la perfecționare”.

Toți câți vizitară esposițiunea, recunoscără acosta. Străinii își manifestară cea mai viuă recunoștință și chiar admirățiune, ier românii erau mândri de succesul dobândit prin acosta întreprindere.

Dar eu, unul din vizitatori, de și petrecui 9 zile acolo, fi-voiu ore în stare să vă înfățișez o iconă fidelă a ei? De o parte, puté-me-voiu înălță la nivoul de unde se pot privi peste tôte lucrurile și să le aprețuiesc după adevărata lor valóre; de alta, nu cumva să alunec pe terenul esagerațiunii dictate de amorul propriu național?

Ietă cauza sfilei mele! Veți recunoșce sigur, că acosta e motivată de ajuns din ambele puncte de vedere. Deci trebuie să fiu prę bągător de sémă, să-mi deschid bine ochii și să-mi calc pe inimă, ca nu cumva să greșesc seú în o direcțiune seú în alta; va să dică, am să țin calea de mijloc. Cu sânge rece și obiectiv!

Va fi cam greu să me țin de vorbă, căci multe din obiectele espuse și vedute făcură asupra mea o impresiune atât de adâncă, încât abia me voiu puté conțeni să nu trec bariera ce mi-am ficsat.

E bine, cu tôte aceste voiu încercă.

Prima întrebare ce trebuie să ni punem, părăsind localul esposițiunii, este aceea: deca esposițiunea actuală e superiöră celeia ce s'a ținut la 1862 în Brașov? Numai din acosta comparațiune, vom puté află decă industria și arta română națională a făcut vr'un progres seú ba din anul numit și pân'acuma?

Cu tötă țaria convingerii putem să respondem, că esposițiunea actuală întrece pe cea din 1862. Aceea, cât mai ținem minte, represintase mai ales industria de casă a țerancelor nōstre; acosta, ierăși escelând în acel ram, ni pune în vederea ochilor și un progres al industriașilor nōștri.

Atunci încă mēsarii, cogiocarii, pelarii, croitorii, lăcătușii, rotarii, finicherii, mașiniștii etc. abia figurau în șirul esponenților; ier acuma ei ocupă un spațiu considerabil în localul esposițiunii, și ne surprinseră cu niște obiecte lucrate bine și cu gust.

Ceea ce privește productele de arte, în unele ramuri progresul e considerabil, în altele însă nu prę.

Operile de literatură ocupă aici locul prim. Ce diferență între 1862 și acum! Atunci abia câteva cărți fure espuse; astăzi ele formeză o mică bibliotecă. Este caracteristic, că cele mai multe din ele apartin școlei și studiului limbei.

Ceea ce mai deosebesce actuala esposițiune este progresul cel mare al școlei. Apröpe a cincea parte dintre obiectele esposițiunii apartin școlei; parte requisite și instrumente de școlă, parte lucruri de ale școlarilor și școlarițelor. Progresul acesta, între celelalte ce se manifestă prin acosta esposițiune, este unul din cele

ce pot să facă impresiunea cea mai bună, căci școlă bună e gagțul viitorului nostru.

În pictură progresul e mic, durere că și acela se manifestă prin un pictor deja mort. În sculptura de lemn se iviră vr'o doi diletanți, cari inse produsēră obiecte demne de recunoștință. Arta tipografică a înaintat cu pași gigantici, căci ni produse niște modele, cari sânt la înălțimea acestei arte.

Privind esposițiunea actuală, fără d'a o compară cu cea din 1862, constatăm, că ea ni înfățișeză mai copios industria de casă. Mai bine de a treia parte a localului este ocupată de obiectele acesteia. Damele și școléle nōstre de fete se represintară prin lucrări demne de tötă recunoștință și lauda ömenilor competenți; ier țerancele nōstre reclamă admirațiunea generală, căci sânt represintate prin niște lucruri cari în ori ce esposiție de industrie din lume arü obtinē premiul prim.

Industria de casă a țerancelor nōstre este decörea, comöra și — pot să dic — fala acestei esposițiunii. Acosta e timbrul ei caracteristic, asta e specialitatea sa. Ori câte esposițiuni strălucite s'arü ținé în niște localuri puse lângă olaltă, industria de casă a țerancelor române totdeuna ar atrage admirațiunea și asupra esposițiunii române, căci acosta industrie este incomparabilă; ceea ce scie să lucreze țeranca română, nu scie nici o femeie din popor de altă națiune...

Ietă cauza pentru care nici dela asta esposițiune n'au lipsit bărbații străini de specialitate. Dar nu numai particularii veniră s'o viziteze, ci mai multe case comerciale, fabrice și corporațiuni de industrie își trimiseră represintanții, spre a face studii, a cumpără și a comandă multime de obiecte. Ietă totodată și aprețuirea cea mai favorabilă ce i se putü face!

Și fiind că ajunserăm cu vorba la vizitatori, să mai însemnăm, că numărul vizitatorilor romani a fost mare, dörä mai mare decât cum s'a așteptat. Cu tôte aceste n'am vedüt pe mulți, pe cari i vedem la alte adunări naționale. Ma ținuturi întregi n'au fost represintate prin nimene. Publicul s'a întrunit mai ales din Transilvania, dând și România un contingent considerabil; din Ungaria numai Selagțul și Biharia se represintară prin vr'o trei-deci de ênși, din Arad se duseră numai doi ênși; din Chior, Sătmar, Maramureș nimene; din tot Banatul abia vr'o doi, din numeroasa inteligență din Lugoș nu s'a înfățișat nici unul, asemenea nici dela Caransebeș.

În privința acosta, esposițiunea din 1862 a fost superiöră, căci la aceea tôte părțile locuite de romani au fost represintate. Și atunci călătoria erä mai grea, căci nu esistă cale ferată în Transilvania. Dar aveamü alt ceva, ce ađi a cam lănceđit: entusiasm național.

Iosif Vulcanu.

Festivitățile din Sibiiu

Încă nu se ncheiară, căci afluința continuă a publicului ce vizitează esposițiunea pune la ordinea zilei tot altele și altele. Vom continuă înregistrarea lor de acolo, unde încetarăm, la bal.

Mai äntäiu însă coregem o greșelă de condeiu vērütă în raportul nostru despre concert, și anume, că nu dl Eugen Popovicü, ci dl dr. G. Baiulescu din Brașov a esecutat atât de escelent câteva piese cu violina.

Revenind la firul raportului nostru, vom notă, că după bal, marți se făcü

escursiune la Reșinari,

la ce luă parte un număr mare din tinerime, care cercetä mormântul lui Șaguna, și câteva familii, cari asemenea vizitară acel loc de peregrinagü, precum și bisericele și școlile din Reșinari.

Causa, că nu luară parte mai mulți, fu lipsa unei

arangiări conducătoare, și împregiurarea, că — neținându-se nici reprezentarea teatrală anunțată prin programa publicată prin ziare — cea mai mare parte a publicului avea să se depărteze din Sibiu cu trenurile din acea după mieznoapte.

Neținerea reprezentării teatrale s'a regretat din toate părțile, căci aceea avea să fie unul din principalele puncte ale festivităților. Suprins de acesta, am întrebat de cauză. Un bărbat mi-a răspuns: „Cherchez la femme“. O damă mi-a spus: „Domnii sunt de vină!“ Poftim a ve face concluziunea! Mie mi se pare, că ambele părți au dreptate.

Mercuri, în 31 august, tinerimea îndeplini ierăși un act de pietate. Se duse în corpore

la mormântul lui Hodoș,

pe care depuse o cunună. Cu asta ocaziune junele poet, dl Andrei Barseanu, ținu o cuvântare ocazională bine simțită și rostită.

Apoi o deputațiune a tinerimei se duse la familia defunctului, și aci dl dr. Absolon Todea fu interpretul sentimentelor de devotament al tinerimei ce nutrește umbrei lui dr. Hodoș.

În numele văduvei gelitoare, respunse ginerele ei, dl dr. Nicolae Oncu, mulțămind tinerimei pentru această esposiune de devoțiune.

Tot pe această zi se anunțase prin ziare o

escursiune la Turnu-Roșu,

însă — neluându-se nici o dispozițiune în privința arangiării — abia vr'o două trăsuri făcurăm această parte frumoasă.

Dar cei puțini ne petrecurăm bine, trecurăm și granița, și pe pământul României libere, între pocale, uitarăm de multe grigi lumesci, precum se va vedea din o schiță ce vom publica acuzi.

Joi trecu fără vr'o festivitate, vineri asistaram în esposițiune la

premierea esponenților de vite,

despre care însă va scrie colegul meu raportor din esposițiune. (Veți mai la vale. Red.)

Sâmbetă după mieznoapte la 5 ore se ținu în casina română o conferință spre a se înființa o

reuniune română de agronomie

pentru cultivării mici din Transilvania și părțile învecinate din Ungaria.

Conferința se convocă de cătră dl Vis. Romanu, și participaram la ea la vr'o douăzeci de enși.

După ce conchiemătorul esplică scopul conferinței, care fu sălutat cu unanimitate, se cetiră statutele compuse, și în fine se alege un comitet de 15 enși, care să revadă statutele, să le susțină spre întărire și după întărire să convoce o adunare generală constituitoare la Sibiu, unde va fi și reședința noii Societăți.

Acest comitet se compuse în persoanele dlor: Ștefan Pop profesor de economie în Blas, Nic. Rusanu proprietar în Sâncel, George Pop proprietar în Băsești, Ion Florian președinte de tribunal în Székely-Udvarhely și proprietar în Năsăud, V. Babeș proprietar în St. Nicolau-mare, Parteniu Cosma avocat în Sibiu, Eugen Brote proprietar în Sibiu, D. Comșa profesor de agronomie în Sibiu, Anania Trombițaș, dr. Aurel Brote director al „Transilvaniei“, dr. P. Barcianu profesor în Sibiu, Vis. Romanu directorul „Albinei“, Iosif St. Șulț în Sibiu, Ioan Hanea protopop în Sibiu, dr. Abs. Todea candidat de avocat în Sibiu.

Duminecă șirul petrecerilor noastre se ncheie printr-o pre interesantă

escursiune la Seliște,

la care luarăm parte vr'o 40 de enși, în frunte cu purure-tinerul vice-președinte al Asociațiunii, dl Iacob Bologa, carele arangia și acesta frumoasă, ba pre frumoasă esposiune.

Acăsta esposiune avu un succes complet. Momințele petrecute aici vor rămâne pentru totdeauna imprimare în memoria noastră. De aceea mi-am și propus a reveni într'un articolăș anume.

În aceeași seră se ținu în Sibiu

concertul și balul sodalilor români,

la care însă nu mai putui participa, căci dela Seliște mersei drept la gară și peste câteva minute plecai acasă.

D e l a e s p o s i ț i u n e.

Sibiu 4 septembrie.

Esposițiunea națională din momentul deschiderii sale și până-acuma este cercetată în toate zilele de un public atât de numeros, încât comitetul s'a vădit necesitat a prelungi termenul închiderii.

Publicul care a asistat la deschidere, a patra și s'a depărtat, dar de atunci tot mai vin alții, din giur și din depărtare, ma și din România a depeșat zilele trecute un arhieru, întrebând dacă esposițiunea mai are să rămână deschisă până ce va pute să sosească el?

Juriul s'a organizat de nou, căci cei anumiți și publicați în nr. 55 al „Familiei“ nu se presintară toți; numai unul a venit mai târziu, dl Ștefan Emilian profesor de mecanică în Iași.

President al juriului fu ales dl br. Urs și secretar dl Dem. Comșa. Ier substituirile se făcura astfel:

În grupa I, montanică, în locul dlui G. Bucur Pop proprietar de fabrică în Brașov s'a ales dl Ales. Danciu proprietar de mine în Abrud; în grupa II, agricultură, silvicultură și horticultură, în locul dlui Teodor Colbași proprietar în Cut s'a pus dl Demetriu Comșa profesor de agricultură în Sibiu; în grupa III, industrie, în locul dlui Dimitrie Stanescu comerciant în Brașov — dl George Mateiu jun. comerciant în Sibiu; în grupa IV, mașini și unelte, în locul dlui Adolf Diaconovici din Reșița dl Dem. Comșa, în locul dlui Ștef. Emilian din Iași dl Andrei Cosma din Tașnad, (dar dl Emilian s'a presintat, ier dl Cosma s'a depărtat;) în grupa VI, literatură, instrucțiune publică, în locul dlor I. M. Moldovan din Blaș și dr. Nicolae Pop profesor din Brașov, dnii Nicolae Cristea redactor în Sibiu și dr. A. P. Alexi profesor în Năsăud.

Vineri la 2 septembrie se ținu esposițiunea de vite. Acăsta, constatăm cu durere, n'a reeșit. Din așa numita rassa ardelenescă nu s'a presintat nimica. Vaci au fost mai multe, însă nu ardelenesci, cai mai puțini, porci și mai puțini, din oi patru, între cari 2 berbeci, și patru păuni, atâta tot.

Premiile s'au împărțit astfel: medalie de argint s'a conferit dlui George Pop din Băsești pentru prăsilă de porci, rassa mongolică; medalie de bronz s'a dat dlui Alesandru Leb din Cacova pentru o bibolă de 4 ani și dlui G. Vancea în Blaș pentru un mânz de 2 ani.

Premii în bani: Premiul „Vas. Jurca“ de 4 galb. lui G. Silvestru din Sibiu pentru o vacă de 4 ani; premiul „Iosif Gall“ din Budapesta, de 4 galbeni, lui G. Mohan în Sibiu, pentru un taurenciu de 1 an și 7 luni; premiul „dominiului mitropolitan din Blaș“ de 3 galbeni lui G. Bobeș din Sibiu pentru o vacă de 8 ani; același premiu, de 3 galbeni, lui Iacob Rus din Cristur pentru o iepa de 7 ani; premiul de același, de 2 galb., lui Nic. Moldovanu din Sibiu pentru o vacă de 10 ani; premiul de același, de 2 galbeni, lui Ilie Bădilă din Sibiu, pentru 2 viței de 3 luni; premiul „Vas. Jurca“ de 2 galbeni lui Nicolau Stanilă din Șura-mare pentru o vacă de 6 ani; premiul „Const. Ștezar“ lui Petru Jondrea din Sibiu pentru o vacă de 7 ani; premii de

un galben, lui Nic. Jándrea în Sibíu pentru o junincă de 2 ani, lui Petru Simţion din Sibíu pentru o junincă de 1 an și 4 luni, lui G. Simţion în Sibíu pentru o junincă de 2 ani, lui I. Jándrea din Sibíu pentru o junincă de 1 an; premii de câte 2 galbeni, lui I. N. Imbáruş din Sibíu pentru 3 porci grași, lui Ștefan Opriş din Șura-mare pentru o scrofă de 3 ani.

Premiile s'au împărțit cu solenitate, de cătră președintele esposițiunii dl Parteniu Cosma.

Eri sâmbetă a ploat până la miédăđi, începând încă din nópte. Obiectele parte s'au aședat la loc scutit de ploie, parte s'au acoperit; de aceea esposițiunea n'a fost deschisă pentru publicitate.

Ađi ierăși s'a deschis.

Teatru român în Recița-montană.

„Ionescu vine, vine Ionescu!“ sună cu simpatie și bucurie în duminica din 9/21 august din gurile tuturor Románilor din Recița și giur! „Bucurie!“ Da! acesta e un ce fôrte rar pentru inima románilor în genere, ieră în specie pentru noi cei din ținuturile montane ale Bánatului tinișan. Rară este această pasiune nobilă-sufletescă, dată dela eterna natură cu o egalitate perpetuă genului omenesc, de care însé românii sânt mai în totdeuna răpiți și părășiți. Totuși Românul nu disperéză! ci când aude, că va se se ivescă în giurul seu unele persoane spre a-l delectă, spre a-l invéză în șcôla practică a omenirii civilizate în limba maternă, da! când aude și apoi vede în realitate sërmanul român, că ai sei încă pot se pricepă, ba pricep escelent arta cea frumôsă a Thaliei: se uită de suferințele, de terorisările seculare, și cugetă cu inimă veselă, că încă și „răbdarea“, această pasiune așă de grav incuibată în inima románescă, pôte se o lase la o parte decă nu pe mai mult timp, apoi cel puțin pentru un... moment.

Și întru adevăr on. lectori! așă a fost la noi în serile de marți, mercuri și joi din 23, 24 și 25 ale lunei lui aug. c. n., când avurăm adecă plăcuta ocașiune a ne delectă de arta frumôsă teatrală a dlui Ionescu și a trupei sale!

Nu voiesc se detaiez piesele reprezentate în serile numite! Aceea a făcut-o și vor face-o alții, ieră eu me mărginesc a spune numai, că părțile diferite din cele trei reprezentațiuni — precum a fost d. e. „Doi surđi“, „Pilărița“, „Florin și Florica“, „Pantalonul roșu“ ș. a.; apoi: cântece de romanțe diferite naționale, cântece comice în limba română și germână — tôte aceste a reușit între aplaudări generale fôrte escelent! Nu ne-a emoționat cu vorbe seci; nu, nici decum nu! Din contră: sentințe morale, simțimente nobile și umane: aceste a putut concluda fie-care ascultător atent din tôte trei reprezentațiunile!

Și apoi este aci ceva nenatural, contrar statului seu însuși revoluționar pentru patriă, când auđim de pe scena școlei practice: adevăruri reale, diferența între dreptate și nedreptate etc. Aú dóră pôte se đică cineva, care posede numai un pic de minte sănétôsă, că d. e. diferitele romanțe naționale cântate cu o voce sonoră de đșora M. Georgescu, a fost revoluționare, aspirante la „Daco-Romanism“!?... În rătăcire teribilă se află aceia, cari cugetă la așă ceva; într'o rătăcire, din care nu vor scăpă nici cu firul Ariadnei, ci vor umblă pururea în labirintul întunecos al minții lor proprii!...

Dar durere! amabili nostrii actori teatrali, cari ne-a oferit în trei seri așă de multă bucurie, ne părăsiră numai decăt în 26 aug. călătorind spre Bocșa-

montană, unde s'au rezolvat a reproduce unele piese, și de unde — după cum mi-spuse dl Ionescu — aú de a trece cătră marginea Bánatului nostru, vor trece adecă în țera dlor mult iubită și adorată!

Arta, dibăcia dlui Ionescu o cunosc Recițenii nostrii încă din anul 1874, când a fost pentru prima óră aici, distrăgând pe atunci pe toți, căți erau de față la prezentarea piesei „Chirițóia“, la unele cântece comice române și germâne ș. a., și tocmai de aci se pôte esplică de o parte simpatia románilor din Recița și giur, ieră de altă parte antipatia străinismului preponderant, care a fost de asta-dată fôrte slab reprezentat. Totuși avem o mângăiere! Ionescu cu trupa sa nu a venit spre a delectă pe străini, ci a venit ca se veselescă inima románescă; ca se ne aducă aminte, că românul încă pôte și voiesc se se bucare, pôte și voiesc se asculte piese teatrale románesci.

S'au dus dl Ionescu cu trupa sa, lăsându-ne suvenirii plăcute, lăsându-ne inse și promisiunea: a reveni în giurul nostru pe viitor, la alt an, ori în câțiva ani. Deci voui fini și eu, poftind artistilor nostrii un „noroc bun“, o revedere fericite!

G. P.

C e e n o u ?

Despre esposițiunea română din Sibíu „Românul“ din Bucuresci publică următórea depeșă: „Esposițiunea dela Sibíu a fost deschisă prin un discurs al episcopului Čipariu. După densusul dl Anania Trámbitaş a salutat pe visitătorii románi în numele compatriotilor sei. Președintele comitetului organizator, dl Cosma, a luat apoi cuvântul și a facut istoricul Asociatiunii transilvane. Esposițiunea nu este mare, a điel, dar este románescă; ea dovedesce, că femeia română se desvóltă... Séra comitetul a dat un prând... Preotul George din Basesci a bent în sănitatea dlui Čipariu“. Ietă cât de bine este informat până chiar și „Românul“!

Baritonistul Nicolae Popovicu a dat în Mehadia un concert care a întrunit în salonul cel mare un public fôrte distins. Popovicu, precum ni se scrie, are o voce de un timbru pur și o sonoritate atât de plăcută, de se viresce cu înlesnire până la inima ascultătorilor. Ori cine vede că talentul dlui Popovici dresat în decurs de doi ani la conservatorul din Lipsca, având a fi și de aci înainte poleit și rafinat de măestrui distinși — promite un viitor de renume artistului și un titlu de mândrie muzicii nóstre naționale. Dl Popovici — un june de abiă 22 de ani cu un capital de voce intensiva și estensiva atât de scump, ar trebui se afle în sinul națiunii templul pentru arta sa; astăđi însé durere, arta la noi încă n'are teren fertil, și de aceea talentele emigréză dela noi. Popovici dorește se-și cultivate mai departe vocea la șcôla d'operă din Viena și apoi iea angajament la vr'o opera străină. În véra asta va mai da câteva concerte prin Bánat, unde fiind bine cunoscut (ca fiul Caransebeșului) spéră un sprigin — ce în adevăr il și merită. În Mehadia, unde a cântat în 3 limbi, a lăsat o impresiune pré plăcută.

Hymen. Dl Andreiu Pappfalvai cleric din diecesa oradana ș-a încredințat de soție pe đșora Vilhelmina Bălaș, fiica dlui profesor din Beiuș Paul Bălaș. — Ștefan Čiorogariu, notar comunal în Sinitea, comitatul Aradului, și-a încredințat de soție pe đșora Elena Suciu, fiica repausatului notar din Socodor, Ioan Suciu.

Proprietar, redactor respundător și editor:

IOSIF VULCANU.